

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jana Vyklického a JUDr. Jaroslava Vlašína, v právní věci žalobkyně: **Dial Telecom, a.s.**, sídlem Praha 8, Křižíkova 36a/237, zastoupené Mgr. Andreou Stachovou, AK Schulmann & Stachová, Praha 1, Valentinská 92/3, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, sídlem Praha 9, Sokolovská 219, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2016, č. j. 8 A 83/2013 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rada žalovaného svým rozhodnutím ze dne 2. 4. 2013, č. j. ČTÚ-6 150/2013-603 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítnula rozklad žalobkyně proti rozhodnutí předsedy Rady žalovaného ze dne 22. 11. 2012, č. j. 186 966/2012-613/III.vyř. (dále jen „rozhodnutí I. stupně“), které současně potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím došlo ve smyslu § 20 odst. 3 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), ke zrušení přídělu rádiových kmitočtů ve prospěch žalobkyně, jenž jí byl udělen rozhodnutím předsedy Rady žalovaného ze dne 29. 7. 2005, č. j. 26 834/2005-613/II.

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji svým rozsudkem ze dne 31. 8. 2016, č. j. 8 A

83/2013 – 33 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Vycházel přitom z následujícího skutkového stavu: V roce 2001 žalovaný vyhlásil výběrové řízení na udělení telekomunikačních licencí ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí s využitím pevných rádiových přístupových sítí typu P-MP (sítě FWA) v kmitočtových úsecích 3459-3480 MHz a 3559-3580 MHz, s povinností poskytovat jejich prostřednictvím veřejnou telefonní službu. Na základě výsledků byla žalobkyni vydána změna telekomunikační licence ze dne 22. 12. 2000, č. j. 503 804/2000-610 (platnost do 22. 12. 2020). Za tuto licenci, respektive její rozšíření, uhradila žalobkyně licenční poplatek ve výši 10.000.000 Kč. Po nabytí účinnosti zákona o elektronických komunikacích předseda žalovaného v souladu s § 136 odst. 6 a § 22 citovaného zákona udělil žalobkyni, rozhodnutím ze dne 29. 7. 2005, č. j. 26834/2005-613/II.vyř., jako držiteli telekomunikační licence příděl rádiových kmitočtů, který obsahoval práva a povinnosti ve stejném rozsahu a za stejných podmínek, jakožto i na stejnou dobu, jako tomu bylo v dřívější telekomunikační licenci. Na základě přezkumu prováděnému ve smyslu § 20 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích žalovaný dospěl k závěru, že důvody pro omezení počtu práv k využívání rádiových kmitočtů pro účely poskytování pouze pevného bezdrátového přístupu (FWA) pominuly. Závěry přezkumu potvrdily následně i konzultace podle § 130 téhož zákona. Žalovaný proto vydal dne 3. 7. 2012 opatřením obecné povahy část plánu využití rádiového spektra č. PV-P/7/07.2012-10 pro kmitočtové pásmo 2700-4200 MHz, s účinností ke dni 1. 9. 2012, kterým bylo zrušeno omezení počtu práv v kmitočtových úsecích 3459-3500 MHz a 3559-3600 MHz. Předseda žalovaného poté zahájil s žalobkyní řízení ve věci zrušení přídělu. Výsledkem bylo správní rozhodnutí I. stupně o zrušení přídělu.

[3] Ve svých úvahách vyšel městský soud z § 20 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích a z důvodové zprávy k tomuto ustanovení. Z ní dovodil, že změna ustanovení o omezení počtu práv k využívání rádiových kmitočtů vychází ze směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/20/ES, o oprávnění pro sítě a služby elektronických komunikací (dále jen „autorizační směrnice“). Z citovaného ustanovení zákonné úpravy pak v rozhodné době pro žalovaného vyplývala mj. povinnost realizovat v přiměřených intervalech přezkum, zda důvody pro omezení počtu práv k využívání rádiových kmitočtů stále trvají. Tento přezkum žalovaný zahájil a jeho výsledkem bylo zjištění, že pevná telefonní služba se nerozvíjí, ale je naopak na ústupu. Rozebírané omezení je navíc v rozporu s rozhodnutím Komise (ES) 2008/411/ES (dále jen „rozhodnutí Komise“). *In concreto* městský soud poukázal na čl. 2 odst. 1 a 2 a čl. 3 tohoto rozhodnutí. Závěry přezkumu byly zveřejněny dne 15. 12. 2011. Žalovaný následně zahájil konzultaci s dotčenými subjekty ve smyslu § 130 zákona o elektronických komunikacích. Výsledky konzultace, zveřejněné dne 1. 2. 2012, potvrdily závěry přezkumu. Žalovaný proto dne 3. 7. 2012 vydal opatřením obecné povahy, s účinností ke dni 1. 9. 2012, část plánu využití rádiového spektra č. PV-P/7/07.2012-10 pro kmitočtové pásmo 2700-4200 MHz, jímž došlo ke zrušení omezení počtu práv v kmitočtových úsecích 3459- 3500 MHz a 3559-3600 MHz.

[4] Městský soud v kontextu skutkových okolností dospěl k závěru, že žalovaný postupoval zcela v souladu se zákonem o elektronických komunikacích. Zdůraznil, že podle autorizační směrnice nemá být právo používat kmitočty podmíněno vydáním individuálního oprávnění. Poukázal též na směrnici Komise (ES) 2002/77/ES, o

hospodářské soutěži na trzích sítí a služeb elektronických komunikací, která zakazuje udílení a zachování výlučných práv ke zřizování a provozování veřejných telekomunikačních sítí nebo k poskytování veřejných telekomunikačních služeb. Existence exkluzivního práva žalobkyně je pak v rozporu s čl. 2 odst. 1 a čl. 4 odst. 1 této směrnice.

[5] V souvislosti se zrušením přídělu městský soud zmínil, že podle § 20 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích náleží držiteli přídělu náhrada za jeho odnětí. Odkázal na napadené rozhodnutí, kde žalovaný k námitce žalobkyně o ztrátě na zaplaceném poplatku uvedl, že úhrada předmětného poplatku byla součástí řízení o přidělení původní licence a není předmětem nynějšího řízení. Městský soud doplnil, že bude na žalobkyni, aby se přiměřené náhrady domáhala v samostatném řízení.

[6] Ohledně způsobu vypořádání žalobních námitek městský soud závěrem odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, podle něhož není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná. Městský soud žalobu zamítl.

[7] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost odvolávající se na důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“). Z dikce kasační stížnosti nicméně vyplývá též důvod uvedený pod písmenem d) citovaného ustanovení. Ohledně přeměny licence na příděl, v souvislosti se vstupem zákona o elektronických komunikacích v účinnost, stěžovatelka úvodem poznamenala, že vzhledem k zachování rozsahu práv a povinností, stejně jako doby platnosti licence, je zjevné, že se jednalo o pouhé formální převedení licence na příděl s cílem, aby vztah stěžovatelky a žalovaného odpovídal dikci nového zákona. I nadále se však jednalo o jeden a tentýž vztah. Z hlediska samotných námitek stěžovatelka ve své podstatě zopakovala argumentaci uplatněnou jak v rámci správního řízení, tak i v následně podané žalobě. Uvedla, že se městský soud nevypořádal se všemi žalobními body a své rozhodnutí založil „*zcela a pouze na svém vlastním argumentačním systému*“ při odkazu na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08. Tímto však nemůže městský soud ospravedlnit fakt, že se téměř nezabýval otázkou poškození stěžovatelky co do zaplaceného poplatku za udělenou licenci a nákladů vzniklých v souvislosti s budováním telekomunikační sítě v rámci udělené licence, stejně jako dalších nákladů vynaložených ve spojitosti se získáním licence. Na tento argument městský soud podle stěžovatelky reagoval „*jedinou větou v závěru svého odůvodnění, a to odkazem na samostatné řízení*“.

[8] Podle stěžovatelky žalovaný udělením licence na dobu určitou dal najevo určité ujištění, že po určitou dobu bude stěžovatelka moci využívat práva, vyplývající z přídělu radiových kmitočtů. Odnětím však stěžovatelka přišla o exkluzivitu v daném pásmu, která byla hlavním motivem pořízení licence a tedy i zaplacení poplatku 10.000.000 Kč. Jelikož stěžovatelka počítala s exkluzivitou, očekávala navrácení této počáteční investice. Stěžovatelka zdůraznila, že kdyby v době udělení licence existovala byť i minimální možnost, že jí bude licence „*takovýmto bezprecedentním způsobem a bez výhrady odňata*“, nikdy by poplatek v této výši neuhradila. Argument žalovaného, že rozhodnutím o odnětí licence nebyla stěžovatelka fakticky dotčena, neboť jí zůstala individuální oprávnění

k využívání rádiových kmitočtů, která jí byla vydána v rámci pásem, na něž se vztahovala původní licence, stěžovatelka odmítla s tím, že ani žalovaný, ani městský soud nevypořádali námitku, že za tato individuální oprávnění hradila stěžovatelka další poplatky. První poplatek za licenci tak byl jednoznačně uhrazen právě za poskytnutou exkluzivitu. Zrušením licence, navíc bez navrácení byť i jen části poplatku, bylo hrubě porušeno legitimní očekávání stěžovatelky ohledně návratnosti poplatku. Takto silné narušení práv nelze podle stěžovatelky ospravedlnit přijetím nové právní úpravy, ať už národní, nebo evropské. Stěžovatelka v dobré víře vychází z předpokladu, že její „*oprávnění*" s dobou platnosti do 22. 12. 2020 zůstane v souladu s podmínkami při jeho udělení nedotčené.

[9] Závěrem stěžovatelka vyslovila námitku i ve vztahu k odkazu městského soudu na § 27 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, který uvedl v souvislosti s úhradou efektivně a účelně vynaložených nákladů na realizaci sítě. Podle stěžovatelky citované ustanovení neupravuje řízení sui generis „*o náhradu nákladů*", ale pouze stanoví, jakými doklady by měl účastník řízení, kterému dle citovaného zákona úhrada nákladů náleží, jejich výši prokazovat. O těchto nákladech měl podle stěžovatelky žalovaný rozhodnout v rámci řízení o odnětí licence, nebo stěžovatelku přinejmenším poučit, jak má při uplatnění náhrady postupovat. Jelikož se žalovaný a městský soud s těmito námitkami nevypořádali, respektive se jimi „*ani důkladně nezabývali*", navrhla stěžovatelka napadený rozsudek zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření. V něm zopakoval, že zrušením přídělu nejsou dotčena práva uživatele (stěžovatelky) rádiových kmitočtů vyplývající z udělených individuálních oprávnění, na základě kterých kmitočty využívá. Vedle toho bude stěžovatelka stejně jako kterýkoliv jiný žadatel moci žádat o nová individuální oprávnění. Zrušením přídělu tak byla stěžovatelce odebrána pouze exkluzivita v rámci daného kmitočtového pásma, neboť důvody pro omezení počtu práv pominuly, když došlo k naplnění všech zákonných podmínek pro zrušení předmětného přídělu. Žalovaný dodal, že jeho povinností podle § 15 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je zajistit účelné a efektivní využívání rádiových kmitočtů, čemuž právě exkluzivita v rámci kmitočtového pásma, svědčící stěžovatelce z předmětného přídělu, brání. K poplatku za původní licenci žalovaný uvedl, že jeho úhrada byla součástí řízení o přidělení původní licence a není předmětem nynějšího řízení. Platná právní úprava předpokládá úhradu pouze efektivně a účelně vynaložených nákladů, které vzniknou držitelům oprávnění k využívání rádiových kmitočtů v důsledku jejich odnětí z důvodu podle § 19 odst. 1 písm. a) až c) a podle § 20 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích, a to prostřednictvím radiokomunikačního účtu zřízeného podle § 27 téhož zákona. Vypořádání tohoto nároku nelze podle žalovaného provádět v rámci řízení o zrušení přídělu, ale pouze postupem podle § 27 odst. 5 citovaného zákona. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem a jsou splněny i obsahové náležitosti kasační stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[12] Následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[13] Ačkoliv stěžovatelka jako důvod podání kasační stížnosti výslovně neuvedla nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, je z její argumentace o nedostatečnosti jeho odůvodnění, respektive o nevypořádání všech žalobních námitek zřejmé, že fakticky tento kasační důvod uplatnila. Zdejší soud proto nejprve přistoupil k řešení této námitky, neboť platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Vhodné je podotknout, že konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné mimo jiné takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 – 58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 – 74). Současně nelze nezmínit, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Musí totiž představovat objektivní překážku, znemožňující kasačnímu soudu přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014 – 85).

[14] Stěžovatelka městskému soudu vytkla, že se zcela nedostatečně vypořádal s argumentací zdůrazňující její poškození úhradou poplatku za telekomunikační licenci a nákladů na budování telekomunikační sítě. Reakci městského soudu *„jedinou větou v závěru svého odůvodnění, a to odkazem na samostatné řízení“* a jeho odkazem na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 989/08 považuje za nedostatečné.

[15] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že otázku škody vyřešil městský soud velmi stručným způsobem. To však souvisí se skutečností, kterou městský soud v napadeném rozsudku výslovně uvedl, a sice že shledal danou problematiku předmětem jiného správního, *ergo* i soudního řízení, pročež se jí v rámci nynějšího řízení nemohl zabývat. Jakkoliv zdejší soud na tomto místě nepředjímá správnost tohoto závěru, neshledává jej nepřezkoumatelným. Nejvyšší správní soud proto přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozsudku.

[16] Podstatou stěžovatelčiny argumentace je (kromě námitky zásahu do jejího legitimního očekávání, které je však třeba vnímat v kontextu dále uvedených závěrů) nedostatečné vypořádání otázky jejího finančního poškození v důsledku odejmutí kmitočtového přídělu. Stěžovatelka naopak prakticky nezpochybnila právní důvody, pro které žalovaný přistoupil k odejmutí přídělu; namítla pouze, že naznačený zásah do jejích práv nemůže být ospravedlněn přijetím národní či evropské úpravy.

[17] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, dle kterého úprava uvedená v ustanovení § 20 zákona o elektronických komunikacích provádí příslušnou úpravu směrnic EU, a to způsobem těmito směrnicemi předpokládaným. Tuto skutečnost nicméně nepovažuje pro posouzení námitek stěžovatelky, stojících na porušení principu legitimního očekávání, za rozhodující. Je proto třeba korigovat důvody, pro které nebylo možné vyhovět stěžovatelčiným námitkám ohledně zásahu do jejího legitimního

očekávání. Je totiž nutné vycházet z obsahu samotného ustanovení § 20 zákona o elektronických komunikacích. Podle ustanovení § 20 odst. 1 citovaného zákona je možné (z důvodů zde uvedených) omezit počet práv k využívání rádiových kmitočtů v plánu využití rádiového spektra; v souladu s ustanovením § 16 odst. 2 zákona se tak stane vydáním opatření obecné povahy. Pro případ, kdy žalovaný dospěje k závěru o naplnění podmínek pro zrušení omezení práv k využívání rádiových kmitočtů, jako je tomu v nynějším případě, § 20 odst. 3 zákona o elektronických komunikacích žalovanému zcela explicitně stanovuje povinnost zrušit dané omezení *v plánu využití rádiového spektra* a následně rozhodnout o *zrušení přídělu uděleného v tomto kmitočtovém pásmu*. Z uvedeného zřetelně vyplývají dva závěry. Prvním je skutečnost, že v případě naplnění důvodů pro zrušení omezení práv tak žalovaný učiní prostřednictvím plánu využití rádiového spektra, který má logicky (stejně jako přidělení radiových kmitočtů) podobu opatření obecné povahy (v nynějším případě šlo o opatření obecné povahy ze dne 3. 7. 2012, č. PV-P/7/07.2012-10). Druhým je skutečnost, že zákon v daném případě neposkytuje žalovanému jakýkoli prostor k úvaze, zda má následně příděl (založený na individuálním správním aktu – rozhodnutí č. j. 26834/2005-613/II, ze dne 29. 7. 2005) v daném kmitočtovém pásmu zrušit. Je tak stanovena zákonná povinnost ke zrušení přistoupit. Diskrece žalovanému zůstává pouze ve vztahu k tomu, zda současně odejmout i individuální oprávnění k využívání rádiových kmitočtů vydaná na základě zrušeného přídělu, což žalovaný v nyní posuzovaném případě neprovedl. Daná úprava přitom konvenuje skutečnosti, že plán využití rádiového spektra, obsahující omezení práv k využívání rádiových kmitočtů, představuje zákonný předpoklad pro vydání rozhodnutí o přídělu (srovnej § 21 a 22 zákona o elektronických komunikacích). *A contrario* tedy v případě zrušení daného omezení ztrácejí existující příděly oporu pro svou další existenci.

[18] Uvedené má zcela zásadní význam pro posouzení, v jaké fázi měla stěžovatelka uplatnit svou argumentaci týkající se zásahu do jejího legitimního očekávání ve smyslu ztráty exkluzivity pro dané kmitočtové pásmo. Pozbytí jí dožadované exkluzivity má totiž základ v části plánu využití rádiového spektra č. PV-P/7/07.2012-10 pro kmitočtové pásmo 2700-4200 MHz, která byla vydána formou opatření obecné povahy dne 3. 7. 2012, s účinností ke dni 1. 9. 2012, a *v níž došlo ke zrušení omezení počtu práv* v kmitočtových úsecích 3459-3500 MHz a 3559-3600 MHz. Jestliže se tak stěžovatelka domnívala, že pro provedenou změnu nejsou dány nezbytné předpoklady, měla svou argumentaci uplatnit právě v řízení o změně plánu využití rádiového spektra. Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále „správní řád“), poskytuje v ustanoveních § 172 a násl. prostředky, jimiž se mohou ti, jejichž práva, povinnosti nebo zájmy mohou být opatřením obecné povahy přímo dotčeny, vůči opatření vymezit a chránit tak svá práva. Zákon o elektronických komunikacích konečně v § 132 odst. 2 výslovně konstatuje, že při vydávání opatření obecné povahy podle tohoto zákona se postupuje podle ustanovení správního řádu o vydávání opatření obecné povahy (k tomu komplementárně viz § 171 správního řádu). V rámci správního soudnictví pak soudní řád správní poskytuje možnost podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a a násl. Stěžovatelka tedy mohla svá práva chránit před správními orgány při přijímání nové části plánu využití rádiového spektra č. PV-P/7/07.2012-10, případně následně též v řízení před správními soudy vůči tomuto opatření obecné povahy.

[19] Napadá-li stěžovatelka otázku důvodnosti zrušení jí vyzdvihované exkluzivity až v řízení o zrušení přídělu, nejde o obranu v odpovídající procesní fázi, neboť v této fázi se již předmětná sporná otázka vůbec nehodnotí. Byla totiž řešena v rámci řízení o přijetí (části) nového plánu využití rádiového spektra. V této etapě jde fakticky již jen o odstranění individuálních správních aktů (rozhodnutí o přídělu), pro jejichž další existenci již neexistuje legitimní důvod, tak jak předpokládá zákon o elektronických komunikacích v ustanovení § 20 odst. 3. Kasační námitka stěžovatelky proto není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud současně nijak nezpochybňuje námitku stěžovatelky, že přijetím relevantní právní úpravy, respektive od ní se odvíjejícího postupu žalovaného, mohlo na její straně dojít v důsledku navazující změny poměrů k dílčímu zásahu do majetkové sféry. Zde je však třeba odkázat, jak to učinil žalovaný i městský soud, na možnost uplatňování náhrady „*efektivně a účelně vynaložených nákladů*“ (viz § 27 odst. 5 citovaného zákona). Právě na toto ustanovení konečně odkázal městský soud ve stěžovatelkou zmiňované „*jediné větě v závěru odůvodnění*“. V ní stěžovatelku upozornil na samostatné řízení o náhradě škody. Jakkoliv přitom explicitně ustanovení § 27 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích neuvedl, je z textu kasační stížnosti zřejmé, že stěžovatelka tento odkaz i v jeho obecné rovině pochopila, neboť proti postavila argument, že předmětné ustanovení nepředstavuje úpravu samostatného řízení *sui generis,* ale pouze stanovuje, jakými doklady by měl účastník řízení prokazovat výši uplatňovaných nákladů. Nejvyšší správní soud s touto úvahou nesouhlasí a zdůrazňuje, že z dikce § 27 odst. 5 *in fine* zákona o elektronických komunikacích lze dovodit, že o tomto nároku je vedeno samostatné řízení podle správního řádu, ve kterém Úřad uplatněný nárok potvrdí nebo na základě předložených dokladů a v odpovídajícím řízení stanoví jinou výši efektivně a účelně vynaložených nákladů.

[21] Uvedený závěr podporuje i odborná komentářová literatura k zákonu o elektronických komunikacích, která k ustanovení § 27 odst. 5 uvádí, že „*oprávněné subjekty musí pro to, aby jim* [žalovaný] *přiznal úhradu nákladů uvedených v odstavci 6, podat žádost, v níž jsou tyto údaje kvantifikovány a doloženy účetní evidencí.* [Žalovaný] *následně tuto žádost posoudí a na základě výsledku buď výši nákladů potvrdí, nebo stanoví jinou*“ (viz CHUDOMELOVÁ, Z.; BERAN, M. a další. *Zákon o elektronických komunikacích. Komentář.* Praha : Wolters Kluwer, 2016).

[22] Žalovaný ani městský soud proto nepochybili, pokud stěžovatelku z hlediska náhrady efektivně a účelně vynaložených nákladů odkázali na samostatné správní řízení podle § 27 odst. 5 zákona o elektronických komunikacích, respektive pokud se námitkami směřujícími do náhrady nákladů odmítli zabývat v rámci nynějších řízení. Zdejší soud proto ani tuto kasační námitku neshledal důvodnou.

[23] Nejvyšší správní soud v důsledku výše uvedeného neshledal kasační námitky stěžovatelky důvodnými. Kasační stížnost proto v souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[24] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by náleželo procesně úspěšnému

žalovanému, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. srpna 2017

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu